

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **ppráp. M. M.**, bytom T., zastúpeného *JUDr. T. S.*, advokátom so sídlom R., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KM-242/PK-2006 zo dňa 20. novembra 2006, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 25/2007-35 zo dňa 06. marca 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 25/2007-35 zo dňa 06. marca 2009, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č.p.: KM-242/PK-2006 zo dňa 20. novembra 2006, ktorým žalovaný ako správny orgán zamietol rozklad žalobcu zo dňa 18. septembra 2006 a potvrdil

prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 295 zo dňa 05. septembra 2006, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru na tom skutkovom základe, že počas výkonu štátnej služby ako starší referent – technik na ODI OR PZ v T. v rozpore s úlohami Policajného zboru na úseku evidovania motorových vozidiel, vykonal prihlásenie do evidencie osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia na základe žiadosti svojho známeho, vystavil technický preukaz č. X. séria SC a pridelil mu evidenčné číslo X., hoci uvedené vozidlo bolo v čase vykonávania evidenčných úkonov nepojazdné, nachádzalo sa v autoservise, kde aj bez súhlasu nadriadeného bezdôvodne vykonal fyzické porovnanie údajov na vozidle s dokladmi, pričom na toto motorové vozidlo nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V žiadosti zo dňa 09. septembra 2005 žalobca vyznačil úplné zničenie 2 ks tabuliek predchádzajúceho evidenčného čísla X., hoci tieto v skutočnosti nezničil, lebo boli dňa 10. novembra 2005 pracovníkmi ÚJKP OR PZ Michalovce zaistené počas prehliadky priestorov autoservisu. Ďalej žalobca na základe žiadosti svojho známeho prihlásil dňa 27. septembra 2005 do evidencie motorové vozidlo zn. Audi A6, k tomuto vozidlu vystavil technický preukaz č. X. séria SA a pridelil evidenčné číslo X., pričom do žiadosti zo dňa 27. septembra 2005 vyznačil úradné zničenie 2 ks tabuliek predchádzajúceho evidenčného čísla X., hoci tieto nezničil a aj tieto boli zaistené tak, ako v predchádzajúcom prípade.

Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bolo, že svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom splnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru a na ich čestnosti.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že konanie o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a následne vydanie oboch rozhodnutí bolo vykonané na základe zákona a v jeho medziach.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd žalobe vyhovel, zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší napadnuté rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 20. novembra 2005 a personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 295 zo dňa 05. septembra 2006 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alebo zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to z dôvodov obsiahnutých v § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., teda že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal, že súd prvého stupňa neskúmal spôsob doručenia Personálneho rozkazu č. 295, pretože táto skutočnosť nebola predmetom námietok v podanom rozklade, napriek čomu konštatoval, že na základe plnej moci pre JUDr. H. došlo k účinnému doručeniu personálneho rozkazu. Doplnil, že žalobca pre advokáta JUDr. Š. H. podpisoval splnomocnenie na obhajobu v trestnom konaní a súčasne mu dal podpísať viac listín, medzi ktorými malo byť aj splnomocnenie na zastupovanie v konaní o prepustenie zo služobného pomeru, čo žalobca prehliadol. Vyslovil názor, že JUDr. Š. H., advokát, nebol splnomocnený žalobcom prijímať zásielky určené do vlastných rúk pred prepustením zo služobného pomeru, a ani v predložennom splnomocnení nie je splnomocnený zastupovať žalobcu v správnom konaní, či personálnom konaní. Na prevzatie personálneho rozkazu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru by muselo byť dané splnomocnenie výslovne na tento úkon a aj to jedine v prípade, ak zákon pri takomto úkone doručenia zastúpenie pripúšťa. Podľa žalobcu súd nekonštatuje a nezdôvodňuje, ktorý právny predpis a v ktorom ustanovení takéto právne zastúpenie na prevzatie personálneho rozkazu o prepustení pripúšťa a kde na takýto konkrétny úkon bol JUDr. H. splnomocnený. Tvrdil, že niet účinného doručenia napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 263 ods. 4 zákona 73/1998 Z. z. a plnomocenstvo zo dňa 31. júla 2006 postráda vymedzenie rozsahu pre správne a personálne konanie a obsahuje len všeobecné ustanovenia o rozsahu podľa Trestného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku.

Uviedol, že trvá naďalej na dôvodoch, ktoré boli uvedené v rozklade proti personálnemu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 195 z 05. septembra 2006 a v žalobe, s ktorými sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí a ani súd nedostatočne a nie úplne

správne vyporiadali. Namietal najmä nesplnenie zákonnej podmienky, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktoré však podľa žalobcu nie je ani dostatočne, objektívne a zákonným spôsobom v napadnutom rozkaze zdôvodnené, pričom tiež nebol braný zreteľ na stanovisko odborového orgánu, ktorý s návrhom na prepustenie žalobcu vyslovil nesúhlas. Dodal, že stanovisko odborového orgánu síce v žiadnom prípade nemôže byť záväzná, avšak prezentuje názor aj ostatných príslušníkov Policajného zboru a preukazuje, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by nemohlo byť na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a nemalo by žiadny negatívny vplyv na ostatných príslušníkov Policajného zboru.

Zároveň vyslovil nesúhlas s názorom, že zákon neurčuje spôsob prerokovania návrhu na prepustenie zo služobného pomeru a názor odborového orgánu nie je záväzný. Namietal, že v personálnom rozkaze sa neuvádza, kedy, kto a kde mal podľa § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. vopred prerokovať návrh na prepustenie žalobcu s príslušným odborovým orgánom, ktorá skutočnosť nevyplýva ani z napadnutého rozhodnutia žalovaného. Prípadné len písomné stanovisko odborového orgánu nenapĺňa zákonnú podmienku citovaného ustanovenia o prerokovaní (týmto sa rozumie priamy dialóg zástupcu zamestnávateľa a riadne zvolaného odborového orgánu) a aj táto skutočnosť robí personálny rozkaz neplatným. Poukázal na ust. § 237 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce, podľa ktorého „prerokovanie je výmena názorov a dialóg medzi zástupcami zamestnancov a zamestnávateľom“. Uviedol, že vyžiadanie iba stanoviska od odborového orgánu bez žiadosti o prerokovanie je postupom v rozpore s ust. § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. a preto aj z toho dôvodu ide o neplatné rozhodnutie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K veci uviedol, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu bol vydaný v súlade so zákonom po riadnom zistení skutočného stavu vecí.

Zotrval v plnom rozsahu na svojich vyjadreniach k žalobe.

Poukázal na zo, že žalobca v podanom rozklade, ktorý uplatnil proti personálnemu rozkazu nenamietal spôsob doručovania personálneho rozkazu, a dokonca nenamietal ani otázky vzťahujúce sa k činnosti odborového orgánu pri prerokovaní návrhu na jeho prepustenie zo služobného pomeru. Na základe uvedeného sa žalovaný týmito námietkami, ktoré však žalobca uviedol až v podanej žalobe, v napadnutom rozhodnutí nezaoberal.

Žalovaný vyslovil názor, že žalobca nevyužil zákonnú možnosť a v samostatnom personálnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami zákona nepredložil a ani nenavrhol vykonať taký dôkaz, ktorým by relevantným spôsobom vyvrátil zistený skutkový stav, alebo ospravedlnil svoje protiprávne konanie.

Žalovaný poukázal na to, že pokiaľ ide o samostatný trestný skutok uvedený v Trestnom zákone, pre ktorý bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie, a ktorého sa mal dopustiť, pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu sa vyžaduje, aby boli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Ak absentuje ktorýkoľvek znak nejde o trestný čin. Trestné konanie vedené v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku je vybudované na iných zásadách a princípoch ako samostatné personálne konanie, ktoré je samostatne upravené v zákone č. 73/1998 Z. z..

Žalobca nebol zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru prepustený z dôvodu, že spáchal skutok, ktorý je uvedený v Trestnom zákone, ale z dôvodu, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, a to že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Zdôraznil, že podľa ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. za osobitnú náležitosť žaloby treba považovať aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona.

Ohľadom námietky žalobcu o nesplnení zákonnej podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, žalovaný uviedol, že

podľa jeho názoru v dostatočnom rozsahu jednak v napadnutom rozhodnutí ako aj v personálnom rozkaze zdôvodnil druhú zákonnú podmienku, a to že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zdôraznil, že nezlučiteľnosť jeho konania je odôvodnená aj tým, že protiprávne konal opakovane a okrem prípadov uvedených v personálnom rozkaze v minulosti najmenej v jednom ďalšom konal obdobným spôsobom. Žalovaný má za to, že personálny rozkaz, ako aj napadnuté rozhodnutie má všetky zákonom predpísané náležitosti.

Námietku žalobcu, týkajúcu sa opomenutia nesúhlasného stanoviska odborového orgánu s návrhom na prepustenie žalobcu, zároveň poukazujúc aj na nezákonnosť prerokovania návrhu na prepustenie žalobcu s odborovým orgánom, žalovaný nepovažoval za opodstatnenú. Poukázal na znenie § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru z dôvodu organizačných zmien alebo pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti. Zo spisového materiálu vyplynulo, že odborový orgán sa k návrhu na prepustenie žalobcu vyjadril dňa 08. augusta 2006, a uviedol, že s návrhom nesúhlasí a navrhol žalobcu dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby a prepustiť ho až v prípade právoplatného odsúdenia. Žalovaný ďalej uviedol, že stanoviskom odborového orgánu príslušný nadriadený, ktorý je oprávnený policajta prepustiť zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., ktorým je v danom prípade iba minister vnútra Slovenskej republiky, tento nie je viazaný. Dokonca, ak by návrh na prepustenie zo služobného pomeru policajta nebol vopred prerokovaný v príslušnom odborovom orgáne, išlo by síce o porušenie zákona, avšak nemalo by žiaden vplyv na jeho zákonnosť.

Ďalej žalovaný uviedol, že s namietaným nesplnením podmienky doručenia personálneho rozkazu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nie je možné súhlasiť. Odvolal sa na znenie § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou a poznámkou „do vlastných rúk“; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým. Zároveň poukázal na ust. § 24 ods. 1

zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), v zmysle ktorého dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok. Zo spisového materiálu žalovaný zistil, že žalobca dňa 31. júla 2006 splnomocnil advokáta JUDr. Š. H. na zastupovanie v konaní o prepustenie zo služobného pomeru a súčasne ho žalobca splnomocnil aj na prijímanie doručovaných písomností. Predmetné plnomocenstvo bolo žalovanému doručené dňa 31. augusta 2006, pričom personálny rozkaz o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bol doručený v súlade s týmto plnomocenstvom, a to dňa 06. septembra 2006 splnomocnenému advokátovi žalobcu. Preto vzhľadom na uvedené je žalovaný názoru, že vykonal doručovanie personálneho rozkazu v súlade s plnomocenstvom zo dňa 31. júla 2006.

Uviedol, že žalovaným bolo v samostatnom personálnom konaní nepochybne preukázané, že žalobca sa dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zdôraznil, že ak proti žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie, neznamenalo to nemožnosť zo strany nadriadeného podniknúť personálne kroky, smerujúce k ukončeniu služobného pomeru, pričom personálne konanie o prepustení príslušníka policajného zboru v štátnej službe je nezávislé od výsledkov trestného konania. Doplnil, že rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky o prepustení zo služobného pomeru sa nerozhoduje o vine príslušníka Policajného zboru z hľadiska jeho trestnej zodpovednosti podľa Trestného zákona, ale o jeho zotrvaní v služobnom pomere, pretože svojim protiprávnym konaním sa spreneveril služobnej prísahe a služobným povinnostiam, a preto ani prípadné oslobodenie policajta spod obžaloby z trestného činu neznamená, že tento neporušil zákon. Súčasne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/91/2008 a sp. zn. 8Sžo/125/2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. februára 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 20. novembra 2006, č.p.: KM-242/PK-2006, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 295 zo dňa 05. septembra 2006 a personálny rozkaz potvrdil. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. V súvislosti s uvedeným, k návrhu na prepustenie príslušníka Policajného zboru vyjadril príslušný odborový orgán nesúhlasné stanovisko a zároveň navrhol umožniť dočasné pozastavenie výkonu štátnej služby žalobcu a v prípade právoplatného odsúdenia za spáchanie úmyselného trestného činu žalobcu prepustiť zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v zmysle § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalobca bol s návrhom aj podkladovým písomným materiálom riadne oboznámený, pričom vo svojom vyjadrení zo dňa 15. augusta k nemu okrem iného poukázal na zásadu prezumpcie nevinny a súčasne uviedol, že s návrhom nesúhlasí, pretože si nie je vedomý ani hrubého porušenia služobnej prísahy, ani hrubého porušenia svojich povinností policajta a má za to, že návrh na jeho prepustenie zo služobného pomeru je neadekvátne prísny opatrením.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový správny orgán ďalej uviedol, že žalobca svojím konaním porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom tým, že nevykonával štátnu službu riadne, keď si neplnil úlohy na úseku svojho služobného zaradenia uložené mu zákonom a nariadením nadriadeného (§ 2 ods. 1 písm. j/ zákona č. 171/1993 Z. z.; § 88 ods. 5; § 88a zákona NR SR č. 315/1996 Z. z.; čl. 3 ods. 1, čl. 6 ods. 2 písm. d/, f/ a čl. 8 ods. 2 písm. e/ N P PZ č. 3/2005), počas výkonu štátnej služby sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, nedodrжал služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta, uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Ponechanie menovaného v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na riadnom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, na ich čestnosti a upevňovaní dôvery občanov v Policajný zbor. Nezlučiteľnosť jeho konania s dôležitými záujmami štátnej služby a postavením príslušníka Policajného zboru je odôvodnená aj tým, že protiprávne konal opakovane a okrem uvedených prípadov v minulosti najmenej v jednom ďalšom konal obdobným spôsobom. Vzhľadom na uvedené podľa žalovaného niet záruky, že by v prípade jeho ponechania v služobnom pomere v takom konaní nepokračoval. Dodal, že využitie

inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby je v kompetencii príslušného nadriadeného a využíva sa v prípade, ak nie sú dostatočné dôkazy na prijatie personálneho opatrenia ako je prepustenie zo služobného pomeru. V danom prípade dôkazy boli dostatočné pre prijatie takého personálneho opatrenia.

Dôvod prepustenia menovaného zo služobného pomeru nadriadený zistil najskôr dňa 13. júla 2006.

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, keď vypořádajúc sa podrobne s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, tieto nepovažoval za opodstatnené a konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s právnymi predpismi, zákonné lehoty uvedené v § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. (v znení účinnom do 25.07.2007) boli dodržané a dodržaná bola i zákonná povinnosť ustanovená v § 225 ods. 2, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 O.s.p.) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p., a súd musí túto zásadu

aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadnuť bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 2 O.s.p.).

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (a to ani vo veciach podľa § 250i ods. 2 O.s.p.), ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia, ani logické nesprávnosti, ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca okrem opakovaného zdôraznenia, že z jeho strany nedošlo k porušeniu služobnej prísahy, a už vôbec nie hrubým spôsobom, nakoľko došlo len k porušeniu služobnej disciplíny a išlo o nedbanlivostné konanie, sa žalobca len všeobecne vyjadril, že platí v uvedenom konaní zásada prezumpcie neviny, poukázal na stanovisko Základnej organizácie Odborového zväzu polície OR PZ v Trebišove o jeho prepustení zo služobného pomeru, avšak žiadne konkrétne tvrdenia na svoju obranu neuviedol a ani na svoju obranu nenavrhol vykonať nijaký dôkaz, ktorým by mohol vyvrátiť dôvody jeho prepustenia zo služobného pomeru uvedené v personálnom rozkaze. Pre daný prípad takéto správanie sa žalobcu predstavovalo, že nemohol od služobného úradu právom očakávať, že tento bude vyhľadávať dôkazy, ktoré by prípadne mohli svedčiť v jeho prospech, resp. že služobný orgán bude a musí čakať, že takéto dôkazy si žalobca niekedy v budúcnosti zabezpečí. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude nahrádzať činnosť služobných orgánov, a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy

a hodnotiť tie, ktoré mal a mohol predložiť v personálnom konaní, ale tak neurobil. Nemožno nezdôrazniť, že ani žaloba žalobcu neobsahovala také konkrétne tvrdenia, skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené vrátane dodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení v zmysle § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 25. júla 2007 (t.č. § 192 ods. 5 cit. zákona).

V zmysle uvedeného námietky žalobcu uvedené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv. Iba všeobecné poukazovanie na nesplnenie zákonnej podmienky, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorej porušenie podľa žalobcu nenastalo a zároveň nie je ani dostatočne v napadnutom rozkaze zdôvodnené, však bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemožno považovať za postačujúce na to, aby odvolaniu bolo možné priznať úspech.

Neobstojí ani poukaz žalobcu na spôsob doručovania personálneho rozkazu, nakoľko žalobca v priebehu správneho konania jeho doručovanie splnomocnenému advokátovi nenamietal. Vzhľadom k tomu, že sa tak nestalo, nemohol krajský súd a rovnako ani Najvyšší súd Slovenskej republiky k týmto tvrdeniam nijako prihliadnuť. Z ust. § 250i ods. 1 O.s.p. totiž vyplýva, že pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Napriek uvedenému odvolací súd dodáva, že žalovaný zvolil správny procesný postup, nakoľko plná moc zo dňa 31. júla 2006 nachádzajúca sa v spise, oprávňovala zvoleného právneho zástupcu žalobcu JUDr. H. ku všetkým úkonom v konaní o prepustení zo služobného pomeru.

Námietku žalobcu, že žalovaný nezohľadnil záporné stanovisko odborového orgánu s návrhom na prepustenie žalobcu, považuje odvolací súd za neodôvodnenú, nakoľko stanoviskom odborového orgánu príslušný nadriadený, ktorý je oprávnený policajta prepustiť zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., v danom prípade minister vnútra Slovenskej republiky, nie je viazaný.

Keď teda krajský súd dospel k právnomu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti príslušníka Policajného zboru, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zadovážili dostatok skutkových podkladov.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. marca 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc. v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská